

Wedergeboorte en kinderdoop.

Enkele gedachten hierover.

Als ouders wedergeboren christenen zijn, horen ze bij het Koninkrijk van God of zijn ze burgers van dat Koninkrijk. Als zij in die positie een kind ontvangen, lijkt het heel vanzelfsprekend dat hun kind dan ook bij dat Koninkrijk en bij God hoort.

Dit is een heel fundamentele gedachte onder de kinderdoop. Kinderen van gelovigen horen met hun ouders bij Gods Koninkrijk en zijn om zo te zeggen – vanzelf - ‘kleinkinderen van God’.

Ook in Israël was een pas geboren baby vanzelf een Israëliet – en hoorde ook bij God en Gods volk. Zou dat in de gemeente niet meer zo zijn? Zouden we wat dat betreft achteruit gegaan zijn in het Nieuwe (en rijkere) Verbond? Natuurlijk was ook in Israël niet alles Israël wat Israël heette. Het geloof was daarvoor bepalend. Dat neemt niet weg dat kleine kinderen met hun ouders bij Israël en zo bij God hoorden.

Toch zal de kinderdoop niet betekenen, dat zo’n baby dan innerlijk al wedergeboren is.

God wil, als Vader, die wedergeboorte zeker wel aan zo’n kind geven bij het opgroeien. Hij wil dat zo’n klein kind zelfs al beloven. Naast andere beloften die gelden voor de kinderen van gelovigen, wordt dan ook deze belofte bezegeld bij de kinderdoop.

Het is een feit dat God met de besnijdenis van de kindjes (jongetjes) in het OT ook al beloofde, dat die kindjes bij Hem hoorden en Hij hun God zou zijn. Dat is een kernbelofte naast andere beloften.

Maar bij het opgroeien moet het kind de vervulling van de beloften ook zelf willen ontvangen en meemaken en dus voor God willen leven. Anders worden Gods beloften niet vervuld. God respecteert immers de vrije keus van de mensen – zó, met een eigen verantwoordelijkheid en dus met een vrije keus, heeft Hij ons allen gemaakt. Zó heeft Hij het gewild en gemaakt. God belooft dat Hij de kinderen bij het opgroeien alles wil geven om (ook) de wedergeboorte mogelijk te maken en werkelijkheid te laten worden. Wedergeboorte = leven met het innerlijk en uiterlijk geheel gericht op God. Hij wil dat leven met Hem geven en leren aan de kinderen en zij kunnen dat dus leren en ontvangen. Maar dat gaat niet buiten de verantwoordelijkheid van ouders en van de kinderen zelf om. God vervult zulke beloften vaak niet als ouders hun kinderen niet of weinig leren leven met God – en als de kinderen zelf onwillig zijn om de leiding van hun leven aan God te geven. Geloven is altijd de voorwaarde voor - of de weg tot - vervullingen van Gods beloften.

Gelovige kinderen zullen bij het groter worden geleidelijk groeien in het wedergeboren leven, maar het kan ook bij hen een plotselinge verandering zijn. Ieders levensweg en ontwikkeling kan weer anders zijn. Geleidelijke groei of met groeischokken.

Overigens blijkt dit laatste ook vaak bij mensen die niet in de sfeer van het Koninkrijk van God geboren zijn, maar er op latere leeftijd pas mee in aanraking komen en tot geloof komen. Dat kan ook geleidelijk groeien of via groeischokken gaan.

Het is echter ook mogelijk, dat kinderen bij het opgroeien de geschenken van God niet willen en die geschenken dus niet in geloof vastgrijpen. God respecteert hun keus en wacht op het moment dat ze wel komen. Ondertussen zal Hij ook van alles doen om hen zover te brengen, dat ze wel met Hem gaan leven en zijn gaven en zegen gaan zoeken en gebruiken.

Kortom: het feit dat de doop in de Bijbel ‘bad van de wedergeboorte’ genoemd wordt, bewijst niet dat de doop pas op volwassen leeftijd bediend mag worden omdat dan de wedergeboorte

pas innerlijk kan plaatsvinden. Waarom zou met 'bad der wedergeboorte' in het geval van baby's van gelovige ouders niet bedoeld kunnen zijn als 'bad van beloofde wedergeboorte'?

2010/11.

Ton de Ruiter.